

Szenvedély

Szentimrey-Vén Dániel

a tükör mögött
egy gyerek eget keres
a feje fölé

A tenger

Szentimrey-Vén Dániel

kiharapom számból amit
nem tudok kimondani
így éhségem testem lesz sebem
pedig a vért létezésre cseréli
a nemlétezőt pedig lábaimnak hagyja botladozásra

hogyan legyen miben elesni
hogyan átforduljon körülöttem a világ
és szemem röppályája megszülessen
és mint a Hold
dagályt húzzon a tengerből

hogyan legyenek hullámok
és legyen mi állandó mozgással
felaprózza bennem a szirteket
és legyen ami öblöt vág arcomra
ahol lassan imbolyogva
kikötnek álmaim

alattuk pedig halkan
elkúsznak a hullámok
egyre messzebb tőlem idegen helyekre
mint minden amit sosem tudtam kimondani

Idő

Szentimrey-Vén Dániel

ablakot húz szemeim elé
a reggeli hidegből amit
homályossá sóhajt a kezdet
és zsíros ujjaimmal
hiába törölgetem

felmarja igéimet
a beton repedéseiből
és kavicsokká gyúrja őket
amiket végig rugdosok az úton

majd a nap felteszi
nyílegyenes kérdését és
én nyílegyenes tanácstalanságomban
súlyomat veszttem de
ő a lábam és az ég között
kohéziót teremt

aztán távozóban a fény
kiereszti válaszát
az árnyékokat
és velük együtt nyúló és fakuló
léptekkel ő is hazatér
mellkasom tömegébe

és ha majd leülepszik
körülöttem a csend
akkor kinyitja a hideg ablakát
és kiereszti rajta az összes éjt
az idő

Talán

Szentimrey-Vén Dániel

talán valaki tudja amit magam elől is rejtegetek
pedig ma is többet néztem tükörbe mint mások szemébe

talán valaki elkapta pillantásomban belső monológom egy sorközét
és talán arra is rájött hogy nem én írom

talán megjelenek valaki álmában
és talán az én álmomban is megjelenik valaki
valaki aki talán úgy néz majd rám hogy pillantásában
talán megértem önmagam

Felejtés

Szentimrey-Vén Dániel

új otthont talál
a lélegzet ott ahol
én már nem vagyok